

[Grünbaum.]

skal her indskyde, at over for forbruget har man holdt fast. Her er der virkelig ført en overordentlig stram finanspolitik.

Et blik på udviklingen i statsbudgettets hovedposter vil hurtigt vise, hvorfor vi i dag er dér; hvor vi er, nemlig ude i den økonomiske suppedas. Man startede stærkt, meget stærkt. Statsudgifterne skulle skæres ned, og det blev de med 600 mill. kr., og skatterne blev sat voldsomt op. Men hvordan ser det ud efter dette års forløb? Udgifterne kom ikke særlig ned, de steg igen, samtidig med at indtægterne faldt, bl. a. som følge af en forlængelse af momskreditterne til landbruget, der kostede statskassen 320 mill. kr. Statens overskud på drifts- og anlægsbudgettet, der var budgetteret til 1,7 milliarder kr. for 1968-69, er i stedet blevet til kun 970 mill. kr.; en forringelse på 700 mill. kr. Samtidig blev kasseoverskuddet på de budgetterede 500 mill. kr. forvandlet til et underskud på 300 mill. kr.; altså en difference i negativ retning på 800 mill. kr. Det er den politik, der er ført, altså den rene siksak-kurs, den siksak-kurs, som man sagde man nu skulle til at komme væk fra; efter at socialdemokraterne havde ødelagt dansk økonomi.

Derfor er det spørgsmål, vi i dag må stille til statsministeren og til økonomiministeren, også gerne til finansministeren, dette: har Nationalbanken været indforstået med denne finanspolitik? Har den været indforstået med denne siksak-kurs, som jo har et stort ansvar for den pengeudpumpning, der i hvert fald ikke har gjort det lettere for Nationalbanken samtidig gennem sine meget betydelige obligationskøb at skulle pumpe milliarder ud i øget likviditet for at holde kurserne oppe og dermed renten nede?

Så kan man jo sige, at tilsyneladende i hvert fald skulle dette, at såvel staten som Nationalbanken i forening pumper penge ud i samfundet, være et særdeles velegnet middel til at få renten ned. Men det rentefald, vi har haft, er alligevel meget begrænset, formentlig fordi bankerne ikke i tilstrækkelig grad har været interesseret i at købe obligationerne. Og hvorfor har de ikke det? Det har de ikke, fordi de ikke har haft tillid til regeringens økonomiske politik. De har ikke haft tillid til, at man kunne holde denne linje. Det er tilliden, der har

manglet, og det forstår man også udmærket. Over for bankfolk hjælper det ikke med nok så smukke talemåder. Der er det de økonomiske realiteter, der tæller, og intet andet.

Regeringen har altså ikke ført nogen fast finanspolitik, kun over for forbruget, ellers har den snarere været for løs, ja, man kunne nærmest sige, at den har været løsagtig.

Nationalbanken har nu også måttet advare kommunerne mod optagelse af lån. Også her ser vi et eksempel på regeringens forkerte politik. Jeg var lidt inde på det i formiddags i forbindelse med boligfonden. Man ville sanere — det sagde man i hvert fald — og det gik som bekendt i første række ud over den boligfond, som den tidligere regering havde fået gennemført, og som vi tillagde meget stor betydning netop i retning af at opnå en bedre og mere stabil udvikling i det danske samfund. Ved at finansiere denne boligfond over statsbudgettet tilsigtedes det samtidig at skabe den opsparing, som vi kender og hele tiden har erkendt er nødvendig for at afbalancere den tendens til en stigning i efterspørgslen — måske overefterspørgsel i visse situationer, der altid vil udgå fra stigende offentlige udgifter.

Jeg vil gerne minde om, at det var netop denne tankegang, der lå bag vores boligfond. Det var ikke blot dette, at der skulle sikres kommunerne midler til jordkøb og byggeomdning som led i byudviklingen og en sund boligpolitik, men det var også for samtidig gennem finansieringen over statsbudgettet at afbalancere den økonomiske udvikling inden for hele dette vigtige område. Jeg tror ikke, at regeringspartierne nogen sinde rigtig har forstået den tankegang, der lå bag dette.

Nu ser vi så resultaterne af de 3 partiers politik. Man kunne gennemføre den drastiske nedskæring af boligfonden — det var så let blot med et pennestrøg — men man glemte at tage misteltenen i ed, og misteltenen, ja, det var jo kommunerne. Man kunne ikke samtidig standse den udvikling, der var i gang ude i kommunerne, og som nødvendigvis måtte være i gang i kommunerne, hvis de skulle løse deres mange opgaver. Derfor den stærkt voksende tendens til, at kommunerne har måttet gå ud på lånemarkedet. Det har simpelt hen været nødven-